

ŽEŇ JE VELKÁ – CO S TÍM?

Adventní pozvání k rozhlédnutí se, modlitbám, pomoci a zvěstování

Čtení: Izajáš 42,5-8 | Text kázání: Lukáš 10,1-11.17

První čtení – Iz 42,5-8

Toto praví Bůh Hospodin, který stvořil nebesa a roztáhl je, zemi překlenující i s tím, co na ní vzchází, jenž dává dech lidu na ní a ducha těm, kdo po ní chodí: 6 "Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, 7 abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě. 8 Já jsem Hospodin.

Kázání – Žeň je velká

Čtení evangelia

Lukáš 10:1-11 Potom určil Pán ještě sedmdesát jiných a poslal je před sebou po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít. 2 Řekl jim:

"Žeň je mnohá a dělníků málo.

Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň.

3 Jděte! Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky.

4 Neberte si měšec ani mošnu ani obuv. S nikým se na cestě nepozdravujte. 5 Když vejdete do některého domu, řekněte nejprve: 'Pokoj tomuto domu!' 6 A přijmou-li pozdrav pokoje, váš pokoj na nich spočine; ne-li, vrátí se opět k vám. 7 V tom domě zůstávejte, jezte a pijte, co vám dají, neboť 'hoden je dělník své mzdy!' Nepřecházejte z domu do domu. 8 A když přijдете do některého města a tam vás nepřijmou, jezte, co vám předloží; 9 uzdravujte nemocné a vyřídte jim: 'Přiblížilo se k vám království Boží.' 10 Když však přijдете do některého města a nepřijmou vás, vyjděte do jeho ulic a řekněte: 11 'Vytrásáme na vás i ten prach z vašeho města, který ulpěl na našich nohou! Ale to vězte: Přiblížilo se království Boží.'

Lukáš 10:17 Těch sedmdesát se vrátilo s radostí a říkali: "Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu."

Bůh na cestě k lidem

Pán Bůh se zvláštním způsobem přiblížil k nám lidem - to si připomeneme o blížících se vánočních svátcích. Boží slovo to vyjadřuje tak, že se „Přiblížilo/blíží Boží království“.

A přiblížil se proto, *abychom náš pozemský život* mohli žít smysluplně, v dobrých vztazích, v plnosti, s nadějí a vírou. Přišel, aby nabídl pomoc tam, kde si nevíme rady ani se životem, ani se smrtí. Pán Ježíš přišel, aby odhalil kriticky slabá místa našeho lidství; uzdravil nemoc srdce a obnovil cit pro Boží dobré řády. Tím základním místem, kde nyní vnímáme a prožíváme Boží blízkost a působení, je naše srdce (naše duše). Podle Pána Boha je právě v něm základní problém nás lidí. Potřebuje uzdravení, potřebuje lásku - dokonalou lásku, potřebuje víru, potřebuje naději. Jen tak může být zdravé, silné a čelit i problémům.

Vedle tohoto osobního rozměru bylo nedílnou součástí první mise Pána Ježíše *připravít nás také na budoucnost*, kterou všichni čekáme. Bůh se k lidstvu přiblíží ještě jednou. Je na cestě, blíží se. To už ale se soudem a obrovskou proměnou v to, co si snad ani nedovedeme představit - společnost bez zla, nemocí a nespravedlnosti.

Osobní rozměr Božího adventu

Pokud bychom o sobě jakožto křesťané měli povědět, *co jsme zač*, pak jeden z nejlepších popisů asi spočívá v tom, že jsme ti, kdo rozpoznali, že se k nám přiblížil Bůh a zjevil nám cosi o sobě samém a také o nás. Vzali jsme to vážně, nechali si jím promluvit do života, nahlédli jsme zlo (slabosti, neschopnost, sobectví, hořkost) ve svém srdci a zároveň prožili Boží obnovu srdce (odpuštění, obnovu, pokoj - naplnění Duchem svatým). Tady někde pak začíná to, co je možno nazvat zbožným životem, životem s vírou, Boží láskou a očekáváním jeho druhého příchodu s nadějí, že srdce, které proměnil a stále proměňuje Bůh sám, obstojí na jeho soudu.

To všechno, co jsem popsal, tvoří *docela osobní rozměr víry*. Advent a Vánoce jsou osobní - stejně jako křesťanství je osobní! Radost a pokoj věřících je právě v tom, že víra je osobní - že Bůh přišel kvůli mně, a ještě i kvůli mě jednou přijde. Církev je společenství těch, kdo se radují

z toho, že jim bylo docela osobně dáno prohlédnout a zakusit Boží uzdravení a blízkost.

Více než osobní rozměr víry

Advent a Vánoce ovšem nejsou pouze radostnou oslavou vlastní víry a naděje pro život a smrt, jakkoli to je pro každého poklad vsutku nedozírné ceny. Boží Syn, *Pán Ježíš Kristus*, se těšil z těch, kdo mu chtěli být blízko. Jeho pohled ovšem nikdy nezůstával jenom u těch, kdo ho následovali. Vždy *viděl ještě dál*. Vždycky viděl ještě i další, kteří žijí v sebeklamu, v beznaději, v hledání, v otázkách po smyslu života a zbožnosti či bezbožnosti. Nebylo mu jedno, že se lidé trápí a trpí, žijí a vlastně ani neví proč. Nebyli mu lhostejní ani ti, kdo ho odmítali! Jeho srdce stále zůstávalo jaksi neklidné, protože byli mnozí další, kdo žili v beznaději. Vycházel vstříc dalším a chtěl jim zprostředkovat Boží pomoc k pravému lidství.

Do tohoto svého pohledu zapojuje Kristus i své učedníky, apoštoly, následovníky až nakonec i celou svou církev. *Jsmo těmi, kdo sdílejí jeho zájem o tento svět*, jeho utrpení a hledání dobrého. Církev nikdy nesmí ztratit tento Kristův pohled a zájem.

Evangelium o společné cestě ke žni

Evangelista Lukáš, tak jak to zaznělo na začátku, jako jediný z evangelistů zaznamenal příběh o tom, jak Pán Ježíš učil svému širokému pohledu a zájmu ty, kteří ho následovali. Tenkrát jich bylo 70. Pověděl jim: „*Žeň je velká!*“ Tímto obrazem chtěl povědět, že za kruhem jeho následovníků jsou ještě mnozí další, kdo nejenže potřebují poznat Boží blízkost a vzít z ní užitek, ale jsou na ni jako zralé obilí připraveni. Potřebují jenom někoho, kdo by jim tuto Boží blízkost zprostředkoval.

Nevíme, jestli ti, kdo slyšeli tenkrát slovo Pána Ježíše o velké žni, sdíleli tento pohled. Možná ano, ale dost možná tuto žeň ani neviděli a museli uvěřit, že vůbec existuje. Myslím, že Pán Ježíš by dnes pověděl totéž a dodnes by čekal, že tomu uvěříme.

Pohled, který nenechává klidným

Je to velice smutný pohled, pokud máte pole, které nemá kdo žnout, a proto je nebezpečí, že sklizeň přijde vniveč. Pohled na pole připravení ke žni asi nenechá nikoho klidným. Podobně tomu bylo s Pánem Ježíšem a jeho učedníky. K čemu má vést pohled na pole připravené ke žni? Jak může církev/křesťané vyjádřit zájem o svět, který sdílají se svým Pánem? Pán Ježíš ukazuje na *tři věci*, skrze které můžeme svým způsobem vyjádřit starost o dobro světa.

Modlete se – Jděte – Vezměte s sebou dary

(1) Proste Pána žně ať vyšle dělníky na svou žně

První věcí je povzbuzení k modlitbám: „*Proste Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žně.*“ To první k čemu Pán Ježíš vyzývá své učedníky, není nějaký zbrklý aktivismus, ale modlitba. Při ní si jeho učedníci uvědomují, že „pole“ není jejich. Je Boží a starost o „pole“ - život / život lidí - je zkrátka Boží starostí. A je-li potřeba těch, kdo by šli pracovat na pole, pak musí být vysláni pánem.

Dodnes je tomu tak, že sdílíme-li Kristův zájem o druhé, bližní a svět, pak si uvědomujeme, že prvním vyjádřením zájmu a bolesti nad hříchem, zlem a beznadějí je přímluvná modlitba: Pane, vyšli ty, které chceš, aby mohli pomoci a zprostředkovali Tvou blízkost.

Našemu světu sloužíme a chceme sloužit modlitbou, aby Kristovu blízkost mohli zakusit mnozí další. Je to součást adventně-vánočního poselství.

(2) Jděte

Na důležitost a jedinečnost modlitby ukazuje hned to následující, co slyší 70 okolostojících následovníků Pána Ježíše: „*Jděte*“. Vy jděte! Vy, kteří se modlíte a v modlitbě sdílíte Boží zájem o svět.

Nevíme, jestli byli první posluchači Pána Ježíše překvapeni a zdali se ptali, zdali jsou opravdu ti nejvhodnější. Navíc slyšeli, že jejich mise nemusí být jednoduchá a vstřícně přijímaná: „*Posílám Vás jako ovce mezi*

ulky...". K účasti na prostředkování Boží blízkosti jsou vhodni (a často i voláni) ti, kdo se za spásu světa a bližních modlí! Modlící se za vyslání jsou vysláni.

(3) Vezměte s sebou dary pomoci a Slova

A nejsou vysláni s prázdnou: *Modlete se – Jděte – vezměte s sebou dary.* O jaké dary jde?

(1) *Řekněte nejprve: Pokoj tomuto domu...*

(3) *Vyřídte jim: Přiblížilo se k vám (docela osobně) Boží království*

(2) *Uzdravujte nemocné...*

U všech darů je potřeba povědět, že jsou to Boží dary, které učedníci přijali a mají je nabízet dál. Jen to, co dostali, mohli dávat dál. To čeho si dodnes na první misi 70 Kristových učedníků všimáme a z čeho bereme inspiraci, je *spojení pomoci a slova* - přání pokoje (toho zvláštní Božího pokoje, smíru), uzdravení (tělesné úlevy) a nade vše Slovo o tom, že se k Vám přiblížilo Boží království.

Sdílíme-li Boží zájem o svět, zaslechneme-li volání na cestu k druhým, pak mám i co dát: slovo pokoje (pozdrav Božího pokoje) - pomoc (dle možností - nesmíme nedbat na tělesné potřeby; nebýt lhostejný k obtížím života; už jenom soucit, přítomnost a modlitba může uzdravovat) a slovo o tom, že Bůh je blízko se svou pomocí.

Závěr

Nechtějme brát užitek Boží blízkosti jenom pro sebe. Dívejme se Kristovým pohledem kolem sebe. Přijměme jeho pozvání k modlitbě, k cestě a předání Božích darů.

Za koho se modlit? Ke komu jsem poslán? Komu a jak vyřídít slovo o Boží blízkosti?

Když se poslaní učedníci vrátili z nejisté mise, vrátili se plni radosti z toho, že žeň opravdu dozrála a Boží Slovo nalezlo odezvu. Dokonce se ke svědectví učedníků připojil svou zvláštní mocí sám Bůh, takže mohli uzdravovat.

Žalmy 67:1 Pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů. Zpívaný žalm.
2 Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! 3 Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! 4 Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! 5 Ať se národy radují, ať zaplesají, neboť soudíš lidi podle práva, spravuješ národy země. 6 Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! 7 Země vydala své plody, Bůh nám žehná, Bůh náš. 8 Bůh nám dává svoje požehnání. Nechť se ho bojí všechny dálavy země!

Jan Asszonyi, Brno, 18. 12. 2016